

Cuprins

Introducere

<i>Märchen sau știrea despre lume</i>	5
<i>Regele broască sau Heinrich cel cu înima ferecată</i>	13
<i>Șoarecele și pisica</i>	16
<i>Pruncul Maicil Domnului</i>	18
<i>Lupul și cei șapte iezi</i>	21
<i>Povestea celui care a plecat în lume ca să învețe ce-i frica</i>	24
<i>O afacere bună</i>	33
<i>Uu muzicant ciudat</i>	36
<i>Cei doisprezece frați</i>	39
<i>Iohan cel credincios</i>	42
<i>Şarlatanii</i>	48
<i>Cei trei pitici din pădure</i>	49
<i>Cele trei torcătoare</i>	53
<i>Cele trei frunze ale șarpelui</i>	55
<i>Şarpele alb</i>	59
<i>Paiul, cărbunele și boaba de fasole</i>	61
<i>Pescarul și nevasta lui</i>	62
<i>Frățiorul și surioara</i>	69
<i>Croitorașul cel viteaz</i>	74
<i>Ghicitoarea</i>	81
<i>Şoricelul, pásaruica și cârnăciorul</i>	83
<i>Muzicanții din Bremen</i>	85
<i>Fluieraș dc os</i>	87
<i>Diavolul cu trei fire de păr de aur</i>	89
<i>Păducheșul și puricelul</i>	94
<i>Fetița fără mâlni</i>	96
<i>Hans cel isteț</i>	100
<i>Cele trei graiuri</i>	104
<i>Else cea isteată</i>	105
<i>Croitorul ajuns în cer</i>	108
<i>Pune-te-masă, măgarul de aur și Bătă-ieși-din-sac</i>	109
<i>Fetică</i>	120
<i>Degetel</i>	122
<i>Nunta doamnei Vulpe</i>	126
<i>Piticil</i>	129
<i>Mirele tâlhar</i>	131

Domnul Korbes	134
Domnul cumâtru	134
Doamna Trude	136
Cumătra Moarte	137
Bătrânul Sultan	139
Ranita, pălărioaara și cornul	141
Roland cel iubit	145
Pasărea de aur	148
Hänsel și Gretel	153
Cei doi frați	160
Mojicul	175
Regina albinelor	179
Cele trei pene	180
Gâșca de aur	183
Cenușăreasa	186
Mireasa Icpurașului	193
Cei doisprezece vânători	194
Pungașul și maestrul lui	196
Cei trei copii norocoși	198
Cei șase care înfruntă lumea	200
Lupul și omul	203
Lupul și vulpea	204
Vulpea și cumâtra	206
Vulpoiul și pisica	206
Garoafa	207
Gretel cea isteată	210
Bunicul și nepotul	212
Știma apei	212
Fluieră-vânt	213
Hänsel jucătorul	220
Baba Dochia	222
Pasărea mălastră	225
Hans se însoară	227
Copiii de aur	228
Vulpea și găștele	232
Ciocârlia care cântă și danscază	232
Uriașul cel Tânăr	236
Spiridușul	242
Cele trei păstorite	245
Cei sapte corbi	248
Pasăre-găsită	250

Regele Cioc-de-sturz	251
Câinele și vrabia	255
Fredi și Catrinel	258
Mantia	263
Jorinde și Joringel	266
Moartea găinușei	268
Hans cel norocos	270
Om sărac, om bogat	274
Regele muntelui de aur	277
Corbul	280
Scufita Roșie	284
Tărâncuța cea isteată	288
Doctorul Știe-Tot	291
Împăratul și ursul	292
Proștii	294
Povestea unei cucuvele	296
Calfa de morar cea sărmană și pisicuța	297
Croitorașul cel ișteț	300
Cei doi drumeti	302
Hans, ariciul	309
Cămașa mortului	311
Călătoria lui Degetel	312
Vânătorul cel îscusit	315
Ovreiul în mărăciniș	318
Îmblăciul de aur	321
Amândoi copiii de rege	322
Apa vieții	327
Sieriul de sticlă	331
Servitorul cel deștept	335
Fantomă de sticlă	335
Cei sapte șvabi caraghioși	339
Cei patru frați meșteri mari	342
Blană-de-urs	345
Cele șase lebede	349
Frate cu dracul	353
Terciul dulce	355
Adevărul ieșe la lumina soarelui	355
Lumina albastră	356
Copilul cel încăpățanat	360
Un-ochișor, doi-ochișori, trei-ochișori	360
Cei trei leneși	366

Mireasa albă și mireasa neagră	366
Cei trei meseriași	369
Cei trei felceri	372
Prințul care nu se temea de nimic	373
Povestea salatei verzi	376
Bâtrâna din pădure	381
Frumoasa din pădurea adormită	383
Cei trei frați	385
Dracul și bunica lui	387
Ferdinand cel credincios, Ferdinand cel necredincios	389
Cuptorul de fier	393
Torcătoarea cea lenșă	397
Frumoasa Catrinel și Pif Paf Poltrie	398
Vulpea și calul	399
Pantofii cu găuri în talpă	400
Cei șase slujitori	403
Omul de fier	408
Cele trei prințese negre	414
Knoist și cei trei fii ai lui	416
Fata din Brakel	416
Slugile	417
Mieluța și peștișorul	417
Alba-ca-Zăpada	419
Muntele Semsi	428
Călătoria	429
Măgărușul	430
Ondina	433
Iepurele și ariciul	437
Fiul nerecunoscător	441
Ploaia de stele	441
Sfecla	442
Grinda cocoșului	444
Bâtrâna cerșetoare	445
Copt și răscop	445
Animalele Domnului și animalele Diavolului	446
Cei doisprezece servitori lenești	447
Clobânașul	449
Helerii furăți	450
Cum să-ți cauți o nevastă	451
Ce luncă pe jos	451
Rândunelul și pușorii lui	452

Tara mincinoșilor sau lumea pe dos	453
Poveștile mincinoase ale lui Dithmar	454
Heinz cel Ieneș	455
Poveste - Ghicitoare	456
Spiridușul Rumpelstilzchen	457
Hoțul meșter mare	459
Grifonul	465
Tăranca în rai	470
Hans cel puternic	470
Lisa cea slabă	474
Casa din pădure	475
Să-mparti cu nevasta și bucuriile, și necazurile	479
Împăratul sau alegere de rege	480
Plătăca invidioasă sau alegere de rege	482
Boul-de-baltă și pupăza	483
Bufnița	483
Luna	484
Durata victiei	486
Solii morții	488
Maistrul cizmar	489
Slujnică la găște	491
Păzitoarca de găște	495
Copiii Evcii	501
Darurile piticilor	503
Urișul și croitorul	504
Cuiul	505
Sărmânatul Tânăr din mormânt	506
Mircasa cea adevărată	508
Roata de tors, suveica și acul	512
Firimiturile de pe masă	514
Tăranul și diavolul	515
Icpurașul de mare	515
Toboșarul	517
Trandafirul alb, trandafirul roșu	523
Spicul de grâu	527
Mormântul	528
Bâtrânul Rinkrank	530
Mărgica de cristal	532
Fecioara Maleen	533
Ciubotele din piele de bivol	538
Cheița de aur	541
Motanul încălțat	541

© 1998, 2000, 2007, 2013 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin Internet sau prin retele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a detinătorului copyrightului reprezentă o incâlcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

Poveștile Fraților Grimm / frații Grimm; trad. de Viorica S. Constantinescu;
il. de Ludwig Richter – Iași. Polirom, 2013

Tit. orig. (ger.): *Grimms Märchen*

ISBN print: 978-973-46-4299-1

ISBN eBook: 978-973-46-4378-3

ISBN PDF: 978-973-46-4379-0

I. Constantinescu, Viorica S. (trad.)

II. Richter, Ludwig (ilustr.)

1. Grimm, frații

830-93-34=590

087.5

Printed in ROMANIA

Ediția integrală a poveștilor
Fraților Grimm,
în traducerea Vioricăi S. Constantinescu

Ilustrații de Ludwig Richter

POLIROM
2013

Om sărac, om bogat

Demult, foarte demult, la începuturile lumii, când Dumnezeu mergea din când în când pe pământ să vadă ce mai fac oamenii, s-a întâmplat ca, într-o seară, obosit fiind, să nu mai poată ajunge în Rai unde locuiește el. În cale îl apărură două case, una peste drum de cealaltă. O casă era mare și frumoasă, cealaltă mică și dărăpănată. Cea mare era a unui om bogat, cea mică a unui om sărac. Atunci Dumnezeu se gândi: „Bogatului n-o să-l fie greu să-mi dea și mic adăpost peste noapte, aşa că am să rămân la el”. Când auzi pe cineva bătând la poartă, bogatul deschise fereastra și-l întrebă răstărit pe străin ce vrea.

Dumnezeu răspunse:

– Aș vrea un adăpost pentru o noapte.

Bogatul îl privi pe călător din cap până în picioare și, cum Dumnezeu era îmbrăcat ca un om modest și nu arăta deloc ca unul care ar fi avut bani mulți în buzunar, dădu din cap și strigă:

– Nu te pot găzdui. Camerele mele sunt pline de semințe și ierburi și, dacă i-aș primi pe toti cei care-mi bat la ușă cerându-mi adăpost, aș ajunge să iau și eu cărja în mână și să plec în lume să cerșesc. Caută-ți în altă parte loc de înnoptat.

Apoi trânti fereastra și-l lăsa pe Bunul Dumnezeu în drum.

Atunci, Dumnezeu întoarse spatele casei bogatului și se duse peste drum la casa cea mică și săracăcloasă. Nici nu apucă bine să bată la ușă, că omul apăru în pragul casei și-l pofti înăuntru.

– Rămâneti la noi peste noapte, zise el. E deja întuneric și nu puteți merge mai departe.

Asta-i plăcu lui Dumnezeu și intră înăuntru.

Nevasta săracului îl întinse prietenoasă mână, îl ură bun-venit, apoi îl rugă să se simtă în largul lui. Îl mal zise că nu au cinc știe ce de mâncare, dar căt au o vor împărți bucuroși cu el. Puse cartofii la fier și, când fură gata, Bunul Dumnezeu se așeză la masă împreună cu ei și mânca tare mulțumit că era oaspetele unor oameni aşa de buni și de primitori. După ce terminară cu mâncatul, cum se apropia ora culcării, femeia îl chemă deosebit pe bărbatul ei și-i zise:

– Știi ceva, dragul meu, omul astă trebuie să fie foarte ostenit după atâtă drum, aşa că ar fi bine să-l lăsăm pe el să doarmă în patul nostru, iar noi ne vom așterne niște pale drept culcuș.

– Foarte bine, răspunse bărbatul, mă duc să-l poftesc. Și se duse la Bunul Dumnezeu și-l rugă să doarmă el în patul lor ca să-și odihnească în tihă ciolancele, iar Bunul Dumnezeu îl plăcu mult ce-i propuneau oamenii aceia sărmani.

A doua zi, sărmanii se sculară dis-de-diminecată să-i pregătească musafirului micul dejun. Se găndeau să pună pe masă tot ce aveau ei mai bun în casă. Când soarele diminetii pătrunse prin ferestruică, Bunul Dumnezeu se trezi și toti trei mâncau, apoi oaspetele se pregăti de drum. Din ușă, se întoarse spre ei și le zise:

– Pentru că sunteți oameni buni și cu milă în suflet, punetă-vă trei dorințe căci se vor indeplini.

Atunci săracul zise:

– Ce să ne dorim mai mult decât sănătate și, cât vom trăi, să avem ce pune pe masă. A treia dorință nu știu care ar mai fi.

Bunul Dumnezeu zise:

– N-ai vrere să ai și tu o casă nouă?

– Ba cum să nu, dacă s-ar putea, am fi foarte bucuroși.

Atunci Bunul Dumnezeu le împlini dorința și transformă căsuta lor săracă-cloasă într-o nouă. Apoi, le dădu binecuvântarea și plecă în drumul lui.

Era deja ziua de mult când se trezi bogatul de peste drum. Se dusce ca să deschidă fereastra și văzu o casă mare, nouă, acoperită cu țiglă roșie, exact pe locul unde cu o zi înainte fusese casa cca veche a săracului. Făcu ochii mari, o chemă și pe nevastă-sa și-i zise:

– Ei poftim, spune-mi și mie ce s-a întâmplat? Ascară acolo era o colibă veche, acum e o casă nouă. Du-te repede la vecin și vezi care-i treaba.

Femeia bogatului trecu drumul și-l întrebă pe sărac cum se petrecuse minunea, iar acesta îi povesti:

– Ascară a venit la noi un drumeț sărman care căuta adăpost pentru o noapte. Azi dimineață ne-a spus să ne punem trei dorințe pe care ni le-a indeplinit: sănătate, pâinea cca de toate zilele și o casă nouă în locul celei vechi.

Nevasta bogatului se dusce repede acasă și-i povestii bărbatului ei cele aflate. Acesta zise:

– Îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap de prost ce-am fost; dacă aş fi știut! Străinul acela a bătut mai întâi la noi să ceară adăpost. Eu însă l-am refuzat.

– Du-te repede, zise femeia, la calul și alcargă după el, poate-l prinzi și adu-l în apoi să-l spunem și noi trei dorințe.

Bogatul urmă sfatul cel bun, alergă pe cal și-l ajunse din urmă pe Bunul Dumnezeu. Îi vorbi frumos, plin de dragoste și omenie și-l rugă să nu-i ia în nume de rău că nu l-a primit seara trecută să doarmă la el, că ar fi căutat

cheia și n-a găsit-o, și aşa mai departe. Dar că, la întoarcerea din drumul lui, ar putea sta oricât ar pofti la ei.

- Da, răspunse Bunul Dumnezeu, dacă mai trec vreodată pe-aici, am să vin la tine.

Apoi bogatul îl întrebă dacă n-ar putea să-și pună și el trei dorințe aşa cum făcuse vecinul lui. Bunul Dumnezeu îi spuse că n-are decât să-și pună dorințele, dar că ar fi mai bine să n-o facă. Totuși bogatul se gândi ce l-ar putea face fericit. Atunci Bunul Dumnezeu îi spuse să se ducă acasă că-i vor fi împlinite dorințele.

Acu', bogatul era multumit că i se vor împlini dorințele și pleca spre casă. Cum mergea el călare, gândindu-se ce și-ar putea dori, lăsa hârturile din mână și simți dintr-o dată o zdruncinătură puternică. Trezit parțial din somn, văzu cum calul său se ridicase în două picioare. Îl bătu pe gât să-l liniștească, îi zise ca de obicei „stai cuminte, Lisa”, dar Lisa nu-l mai asculta.

- Rupe-ți-ai gâtul! strigă el atunci furios. Să, cum zise, calul se prăbuși la pământ și nu se mai ridică. Așa îl fu împlinită cea dintâi dorință.

Cum era de felul lui zgârcit, nu vrut să lase șaua acolo, o luă și și-o puse în spate. „Mai ai două dorințe de împlinit”, își făcu el curaj. Să mergea pe jos, prin praf și nisip, la vreme de amiază, când soarele arde puternic, gândindu-se ce și-ar mai putea dori, dar nimic nu-i venea în cap. „Parcă mi-aș dori tot ce-i pe lumea asta, toate bogățiile ei, aşa mi-s de amestecate toate în cap. Ba vreau una, ba alta, și până la urmă parcă nimic nu vreau”. Începu să asude și se gândi: „Dacă aș fi un simplu tăran bavarez care ar trebui să-și pună trei dorințe, n-aș avea probleme. Mi-aș dori mai întâi bere de-ajuns, apoi bere căt pot bea și apoi un butoi de bere în plus”. Când se găndeau că a găsit în sfârșit ceva ce să-și dorească, îndată i se părea că-i prea puțin. Îl era ciudă că, în vreme ce el, flămând și insetat, căra în spate șaua aceea nemorocită pe așa căldură, nevasta lui stătea în casă la răcoare, bea și mânca liniștită. Asta îl înfurie peste măsură și, fără să-și dea seama ce face, își zise: „Bine ar fi să scap de șaua asta și să stea ca acasă în șa, să nu se poată da jos, în loc să-o car eu”. Dar nici nu termină de spus ultimul cuvânt, că-i și dispărută șaua din spate, așa că socotii că și-a doua dorință îl fusese împlinită.

Se cătrâni și mai tare și se grăbi să ajungă acasă, căci voia să se închidă în odaia lui și să găsească ceva de pret ce și-ar putea dori. Dar când ajunse acasă, numai ce deschise ușa că-și și văzu nevasta călare pe să fără să poată să se dea jos.

Femeia gemea și striga după ajutor.

- Stai așa, ai răbdare, ai să fii îndată mulțumită. Căci îți voi da toate bogățiile din lume, numai nu te mișca de acolo, îi zise bărbatul.

Ea însă îl facu în toate felurile și-l strigă:

- La ce-mi folosesc mie toate bogățiile din lume când trebuie să stau într-o șa? Tu mi-ai facut-o, acum trebuie să mă ajuti să cobor din șa.

De voie - de nevoie, trebuie să-și pună a treia dorință: să fie nevasta lui dezlegată de pocinog. Să dorință îl fu îndată îndeplinită.

Așa că s-a ales cu nimic altceva decât cu supărare, chin, batjocură și cu un cal pierdut. Săracul însă trăi fericit, credincios și cu frica lui Dumnezeu și, dacă n-o fi murit între timp, mai trăiește și azi.

Regele muntelui de aur

Un negustor avea doi copii: o fată și un băiat. Erau încă mici: nici nu puteau să meargă. Odată, negustorul trimise pe mare două corăbiile, încărcate cu mărfuri. În ele era, de fapt, toată averea lui. Și tocmai când se aștepta să câștige mulți bani, veni știrea că i s-ar fi scufundat corăbiile. Așa că peste noapte el deveni, dintr-un om bogat, unul sărac. Rămase doar cu ogorul de lângă oraș. Ca să-și mai alunge gândurile negre, se duse la ogor și, cum se plimba încolo și încoace, îl apără în față un omuleț negru care-l întrebă de ce este așa de trist și, dacă vrea să-și ușureze inima, să-i povestescă lui necazurile pe care le are. Atunci negustorul ii zise:

- Dacă m-ai putea ajuta, tăi spune cu bucurie.
- Cine știe, zise omulețul, poate că te-ai putea ajuta.

Atunci negustorul povestii cum i se scufundase întreaga avere în mare și că nu mai avea nimic decât ogorul acela.

- Nu-ți mai face atâta griji, îi spuse omulețul. Dacă îmi promi că peste doisprezece ani îmi vei aduce aici prima ființă ce te va apuca de picior când ajungi acasă, vel avea bani cât vel dori. „Cine m-ar putea apuca de picior decât câinile meu?” se gândi negustorul, fără să-și amintească de copilul lui mic, și-i spuse da, îi dădu și scris omulețului și mai puse și o pecete pe hârtie. Apoi se duse acasă. Când ajunse în curte, băiețelul, care abia se tinea de lavită, bucuros că-și vede tatăl, veni clătinându-se spre el și-l apucă strâns de picior. Tatăl se sperie îngrozitor, căci știa ce legământ făcuse și ce scrisese. Dar cum nu găsi nici un ban în casetă și prin sertare, se gândi că tot ce i se întâmplase cu omulețul nu fusese decât o glumă. La o lună după cele întâmpilate, aplécându-se jos ca să adune de pe podea niște cositor vechi pe care voia să-l vândă, îl apără o grămadă mare de bani. Îl adună, cumpără o multime de lucruri și redeveni negustorul bogat de altădată, rămânând un om bun și cu frica lui Dumnezeu.

Între timp, băiețelul se făcu mare și era deștept și priceput la toate. Și așa, cei doisprezece ani treceră pe nesimtite și se apropiau de soroc. Negustorul devinea tot mai neliniștit și oricine îl putea căpeți pe față îngrijorarea.

Odată fiul îl întrebă ce i s-a întâmplat. La început tatăl nu voia să-i spună. Dar băiatul insistă așa de mult, încât nu mai avu încotro să-i povestii cum, odinioară, fără să știe ce promite, îl menise omulețului negru, primind în schimb mulți bani; că dăduse scris și pusese chiar și sigiliul, iar acum trebuia, la împlinirea celor doisprezece ani, să-și tină promisiunea. Dar băiatul grăi:

- Nu fi necăjit, tată, totul va fi bine. Negrul nu are putere asupra mea.

Apoi fiul primi binecuvântarea preotului și, când se apropițe timpul, se duseră la ogor, iar fiul făcu un cerc și intră, împreună cu tatăl lui, în mijloc. Atunci apără omulețul negru și-i zise bâtrânlui:

- Ai adus ce mi-ai promis?
- Negustorul tăcu, dar fiul spuse:
- Ce vrei tu?
- Eu cu tatăl tău am de discutat, zise omulețul, nu cu tine.

- Tu l-ai mințit pe tatăl meu, iți răspunse fiul. L-ai înșelat, dă încocace hârtia scrisă.

- Nu, zise omulețul negru, eu nu renunț la drepturile mele nici mort.

Au mai discutat ei multă vreme, fără să cadă la vreo inviolă. Fiul înțelesc însă că nu mai aparținea tatălui său, ci omulețului. Ba, mai mult, trebuia, la porunca omulețului negru, să se imbarec pe o corabie care aștepta în josul râului și să plece de parte, pe mare, lăsându-se în voia valurilor. Își luă râmas bun de la tatăl lui, se urcă pe corabie și ancoră pe malul unei țări necunoscute. Acolo, băiatul coborî pe uscat, văzu în față lui un palat foarte frumos și porni spre el. Cum intră înăuntru, îl cuprinse o mare uimire. Merse prin toate încăperile și văzu că sunt goale, doar în ultima era un șarpe mare ce se mișca în cerc. Șarpele acesta însă era, de fapt, o fecioară vrăjitoare care se bucură mult când îl văzu și-i zise:

- Oare nu cuniva ești tu salvatorul meu? Vino! De doisprezece ani te aștept. Palatul astăzi e vrăjit și tu trebuie să-l salvezi.

- Cum aş putea să-o fac? întrebă Tânărul.

- În noaptea astăzi vor veni doisprezece omuleți negri care sunt legați cu un lant, te vor întreba ce faci aici, dar tu să nu scoți nici un cuvânt, orice să ar întâmpla. La miezul noptii vor pleca. În noaptea următoare vor veni tot doisprezece, dar în a treia vor veni douăzeci și patru care-ți vor tăia capul. La miezul noptii însă puterea lor va dispărea, iar tu vei fi salvat; eu voi veni la tine cu apa vie pe care o am într-o sticlă, te voi unge cu ea și vei invia.

Tânărul spuse:

- Bine, te salvez bucuros.

Și așa se petrecură toate după cum îi spusese șarpele-femeie. Omuleții negri nu au putut să scoată un cuvânt de la el, iar în cea de a treia noapte șarpele deveni o frumoasă flică de rege care aduce apă vie, îl unse pe gât și-l readuce la viață. Apoi îl căzu la piept, îl sărătu și în tot palatul fu mere bucuri și sărbătoare. Curând avu loc nunta, iar el deveni regele Muntelui de aur.

Trăiră ei mulți ani fericiti și regina născu un băiețel foarte frumos. Trecuseră opt ani de când regele se despărțise de tatăl său; își aduse însă aminte de el și înima începu să-l bată de emotie și de dor, de aceea hotărî să se ducă acasă. Regina însă nu voia să-l lase să plece.

- Presimt că astăzi îmi va aduce o mare nenorocire.

Dar regele nu se lăsa până ce ea nu se învol să plece. La despărțire, regina îi dărui un înel fermecat și-i spuse:

- Îa înelul acesta și pune-l pe deget, așa vei avea numaldecăciun degete; dar promite-mi că nu-l vei folosi ca să mă chemi, prin puterea lui, la tatăl tău.

El îl promise, băgă înelul pe deget și primul lucru pe care și-l dori fu să ajungă în orașul în care locuia tatăl său. Își intră-o clipă se trezi la poarta orașului. Dar când voi să intre în oraș, străjerul nu-l lăsa, căci avea niște haine clădate, deși erau bogate și pline de podoabe. Atunci se duse la muntele din apropierea orașului, la coliba unui cioban și schimbă cu el hainele, îmbrăcă hainele vechi ale ciobanului și intră nestingherit în oraș. Când ajunse la tatăl său, îi spuse cine este, dar acesta nu voia nici în ruptul capului să-l creadă,

adăugând că fiul lui a murit de mult. Mai zise că, văzând că-i un biet cioban, îl va da o farfurie cu mâncare. Atunci falsul cioban le spuse:

- Eu sunt fiul vostru, credeti-mă, poate am vreun semn pe trup, după care să mă recunoașteți.

- Da, zise mama, sub brațul drept fiul nostru avea o pată ca o zmeură.

El își scoase cămașa, iar mama recunoscu semnul și nu mai avu nici o indolală că acela este fiul ei.

Apoi el le povesti cum devenise regele Muntelui de aur și că avea un fiu frumos, care împlinise deja șapte ani.

Tatăl ii zise:

- În veci de veci nu-i adevărat ce spui. Ce fel de rege-i acela care umblă imbrăcat în zdrențele unui cioban?

Atunci fiul se mânăcă foarte tare și, uitând ce-i spusesec nevasta la plecare, întoarse inelul pe deget și-și dori să vină la ei soția și fiul lui. Într-o clipă fură acolo, dar fiica de rege se căina și plângea că o nenorocisec.

Regele spuse:

- Am făcut-o fără să-mi dau seama și nu din rea-voință. Îi vorbi foarte frumos, ca se prefăcu doar că-l crede, nutrind însă gânduri rele.

El o duse afară din oraș să-i arate ogorul și apa unde fusese imbarcat pe corabie. Apoi îl zise:

- Sunt foarte obosit, săză jos, vreau să dorm puțin și să-mi pun capul în poala ta! Așa și făcu, iar ea începu să-l caute în păr, până ce adormi. Atunci regina își scoase inelul din deget, își trase ușor picioarele de sub capul lui, își luă copilul și fugi, lăsându-și doar papucii lângă el.

Când se trezi, regele se văzu părăsit, soția și copilul nu mai erau, inelul nu-l mai avea pe deget, pantofii reginei fiind unica dovadă că fusese cândva rege. „Acasă la părintii mei nu mă mai pot întoarce, ar spune că sunt un șarlatan de magician, așa că nu am altă cale decât să plec în lume și să-mi cauț regatul”, se gândi el și plecă la drum. Mersc ce mersc până ce ajunse la un munte în fața căruia stăteau trei uriași care se certau între ei pentru că nu știau cum să-și împartă moștenirea de la părinti.

Când îl văzură trecând pe acolo, îl strigă și-i spuseră că oamenii mici sunt de obicei deștepti, așa că el ar putea să-l ajute să-și împartă moștenirea. Această moștenire constă în trei lucruri: o sabie – când cineva o lua în mâna și zicea: „toate capetele la pământ, numai al meu nu”, așa se întâmplă; o mantie cu care, imbrăcându-te, devineai nevăzut și o pereche de cizme cu care cine se încălță ajungea într-o clipă acolo unde voia. Regele spuse:

- Dați-mi mie cele trei lucruri să le probez ca să văd dacă mai sunt în bună stare.

Uriașii îl dădură mantia. El și-o puse pe umeri, se făcu nevăzut și apoi se transformă într-o muscă. După accea își relua infățișarea și zise:

- Mantia e bună, la să vedem acum sabia.

- Nu, sabia nu tă-o dăm. Dacă spul „toate capetele la pământ, numai al meu nu”, s-ar putea să ne decapitezzi pe noi și tu să rămâni cu sabia și cu celelalte lucruri.